

מְאוֹרָה

הבוקר עלה וריחות הציפו את הסביבה במתיקות נעימה. התעוררתי מבוהלת בעקבות חלום חוזר שבו ההתרחשות והדמויות היו שונות מהמוכר לי במציאות של חיי.

בחלום הופיעו שחפים שחגו מעל סירה שעגנה בחוף. צווחותיהם מחרישות האוזניים הפנו את תשומת ליבי לגופה של אישה שהייתה מוטלת ללא רוח חיים בסירה על החוף. קול רך ועמום קרא בשמי שוב ושוב, והבנתי שזהו קולה של האישה המוטלת בסירה. ניסיתי בכל כוחי להתעורר מהחלום, אך קול האישה שהדהד בתוכי גרם לגופי לשקוע לתוך שינה עמוקה. לאחר זמן שנראה כנצח, הצלחתי להתעורר מותשת ושטופת זיעה. @

התיישבתי במיטה וניסיתי להסדיר את נשימתי המואצת. לרגע לא הבנתי מה מתרחש סביבי כי קולה העמוק של האישה מהחלום המשיך לעטוף אותי. תהיתי כיצד זה אני ממשיכה לשמוע את קולה של האישה המתה מהחלום. קולה המשיך להדהד בתוכי וביקש ממני לצאת למסע ולתעד את כל מה שאשמע במהלכו. חשתי מסוחררת, גלי חום וקור הציפו את גופי ואוזניי נמלאו צלצולי פעמונים. ראייתי היטשטשה, ונקודות אור לבנות ומסנוורות החלו למלא את האוויר שמסביבי. חשתי מחנק בגרוני וצנחתי לתוך עלפון חושים.

כשהתעוררתי מעלפוני, חשתי שישנתי שינה עמוקה, אך כאב עז פילח את גופי. ניסיתי לקום מהמיטה על מנת לשטוף את

פניי, אך הסתחררתי והתעלפתי שוב. במהלך השעות שחלפו שקעתי בעילפון לסירוגין, ובכל פעם התעוררתי כשגופי חלש וכבד. כשהצלחתי לבסוף להתעורר ולעמוד על רגליי הלילה כבר ירד. הייתי צמאה וניגשתי בכבודות למטבח לשתות, חשתי שאני מרחפת מנותקת מגופי, וידיי הכינו קפה באופן אוטומטי. לחרדתי, בעודי שותה מהקפה, שמעתי שוב את קולה העמוק והמלטף של האישה בוקע מתוך גופי.

"אל תפחדי אינך מדמינת."

"מי את?" צעקתי בבהלה.

"אני ישות אור ושמי הקדום הוא מאַוְרְיָה," שמעתי אותה עונה. "ישות אור?" תהיתי בקול והוספתי שאני לא מכירה שום ישות אור ולא מישוהי בשם מאַוְרְיָה.

"את לא יכולה להכיר אותי כי עדיין לא התחלת במסעך. ישות האור, היא אנרגיה מדריכה המגיעה מהעולם שמעבר, עולם שאליו מגיעה הנשמה לאחר המוות," ענתה לי.

"אם כן, כיצד אני מסוגלת לשמוע ולהבין אותך? האם גם אנשים אחרים יכולים לשמוע אותך?" התעקשתי.

"בחרתי בך," אמרה מאוריה בהחלטיות. "את נבחרת להיות השליחה שתצעד את הידע שאעביר לך במסענו המשותף, ידע שישמש אותך בהמשך דרכך. עוד תביני הכול בהמשך. במסע שתעברי בהדרכת תכירי את עולמי הקדום ואת סודותיי. במסענו המשותף תחשפי ל'תורת האור', נעבור יחד חוויות שתצטרכי לתעד ולרשום כדי שישמשו אותך בהמשך התפתחותך הרוחנית. הגיע הזמן, נבחרת להיות השליחה של 'תורת האור'."

חשתי מבולבלת, אולי זה רק קול בדמיוני?

מאוריה ענתה לי כקוראת את מחשבותיי: "נשמתך בחרה את המסע טרם לידתך."

למשך זמן מה עוד ניסיתי להמשיך להקשיב לקול שאך זה בקע מגופי, אך קולה של מאוריה נדם. חשבתי שאולי אני עדיין בתוך חלום, אולם כוס הקפה שהייתה מונחת לפניי הבהירה לי שאני לא חולמת.

המשפטים ששמעתי, "הגיע הזמן, נבחרת להיות השליחה, נשמתך בחרה זאת טרם לידתך," הדהדו בראשי ולא נתנו לי מנוח.

נזכרתי שלאורך כל ילדותי נהגתי לחלום חלומות רבים שאכן רובם התממשו, עד שדבק בי השם "חולמת החלומות". עם הזמן, גיליתי שאני יודעת לפרש את חלומותיי וחלומות של אחרים. קולה ושמה של מאוריה הזכירו לי דמות של אישה שכבר פגשתי בחלומות ילדותי. היא סיפרה לי בזמנו על חיי, וחזרה שוב ושוב על כך שבבוא היום היא תלווה אותי ואדע מיהי.

הבנתי שהאישה מחלומות העבר היא בעצם מאוריה. לא הצלחתי להבין למה התכוונה מאוריה בדבריה, הרגשתי שמוחי קודח ממחשבות וליבי רועד למשמע המילה ייעוד. עמוק בתוכי חשתי שאין ביכולתי להתנגד לייעודי ושהדרכתה של מאוריה תסייע לי להבין את משמעות דבריה. הייתי עייפה וחלשה וחזרתי למיטה לישון. נרדמתי והחלום לא חזר.

במהלך הימים הבאים שמעתי שוב את קולה של מאוריה שחזר לדבר עימי לפרקי זמן קצרים, אך הפעם הייתי רגועה יותר. מתוך קריאת חומר על תקשור הבנתי שהחוויה שעברתי זהה לחוויה שמתקשרים אחרים חוו בתחילת דרכם. עדיין תהיתי האם אכן זהו ייעודי. החלטתי לשתף פעולה ולהתמסר להדרכתה של מאוריה. התחלתי לתרגל מדיטציות וכעבור מספר ימים, במהלך מדיטציה, שמעתי שוב את מאוריה פונה אליי, הפעם קולה חימם את גופי שהתגעגע לקולה.

"הימים הבאים יהיו עבורך ימים של הסתגלות לנוכחותי, והשיחות בינינו יהיו כדיאלוג שלך עם עצמך כפי שקרה עד כה" אמרה מאוריה.

"מאוריה, האם תוכלי להסביר לי מה הסיבה שדווקא את הופעת לפניי?" שאלתי.

"הופעתי לך פעמים רבות בחלומות ילדותך ומאז אני מלווה אותך. היום אני אנרגיה, אך בעבר הרחוק הייתי בן אדם כמוך. היה זה בעידן שרחוק שנות אור מתקופתך. חלפו מאז עידנים רבים, האנושות התפתחה, אך עם כל עידן שחלף אבדו סודות רבים וידע רוחני חשוב. נשמתך בחרה לקבל ממני את הידע שאבד ולהשתמש בו בעולמך."

"אני לא מבינה באיזו שיטה אתקשר איתך, ואיך אוכל לזכור וליישם את כל החומר שאקבל?"

"התקשורת בינינו שקופה, בלתי אמצעית וללא תרגום," אמרה מאוריה. "התקשורת הזאת נקראת 'שיקוף הנשמה' ובאמצעותה תקבלי ידע. נשמתך תהיה פעילה כפי שמוחך פעיל בעת שיחה עם בני אדם. את תתרגמי את הידע לשפתך, שפת בני אדם, וכך תעזרי לאנשים בעולמך."

"איך אדע שאת באה לשוחח עימי?"

"עם הזמן את תפתחי ערוץ משלך יחד עם כלים שתרכשי ממקור נשמתך," ענתה מאוריה בסמכותיות וקולה נדם.

ניסיתי לדבר עימה שוב אך לשווא. הבנתי שעלי להיות קשובה לעצמי וסמכתי על כך שנדע לתקשר זו עם זו.

המשכתי לתרגל מדיטציות שיאפשרו לי להתחבר למאוריה. במהלך המפגשים הבאים עימה הזמן נעצר מבחינתי, הייתי מהופנטת. המפגשים שלנו התקיימו בשעות הלילה המאוחרות לפרקי זמן משתנים. הפנמתי את השינוי שנכנס לחיי וקיבלתי

אותו באהבה. החלטתי שבשלב זה אשמור את השיחות שלי עם מאוריה בסוד.

מיהרתי לרשום את כל מה שראיתי ושמעתי, את הצלילים, הסיפורים והמראות המדהימים.

בימים שלאחר המפגשים עם מאוריה הייתי מכוונת בתוך עצמי, חשתי עייפה, עצבנית וראשי כאב. חבריי ומשפחתי ניסו להבין מה קורה איתי, אך לא יכולתי עדיין לספר על מפגשי עם מאוריה לאף אחד, גם לא לקרובים לי ביותר. דחיתי את כולם ותירצתי את מצבי בחולשה זמנית שתעבור. המתנתי בחוסר סבלנות למפגשי עם מאוריה ואלו הופיעו תמיד בפתאומיות.

למדתי לזהות את קולה של מאוריה ולהתרגל לנוכחותה. למדתי גם לזהות את הסימנים לנוכחותה, ולעיתים אף חשתי בנוכחותה עוד לפני ששמעתי את קולה. לעיתים היה זה קול שקורא בשמי, ולעיתים היו אלו תחושות גופניות של גלי חום וקור או קולות צפצוף שמילאו את אוזניי. הימים חלפו והפכתי להיות ערנית ומודעת יותר לכל מה שמתרחש סביבי. לאנשים שהתעניינו בשינוי שחל בי, אמרתי שזאת עייפות מצטברת ושאני עסוקה בחיפוש עצמי. מעגלי אנשים חדשים החלו להתווסף לחיי, אנשים שעסקו ברוחניות או חיפשו ברוחניות אמצעי להגשים את עצמם. מצאתי את עצמי חוקרת באינטנסיביות את מהות הרוחניות כדי למצוא הסבר למפגשי עם מאוריה.

מהתיאורים שקראתי הבנתי שהחיבור שלי למאוריה הוא חיבור רוחני לנשמה מעולם הנשמות. הבנתי שהמסע שאני עוברת הוא תהליך תקשור רוחני, אשר באופן כללי מתואר כמצב של קבלת מידע מישויות מדריכות לצורך סיוע וריפוי רוחני. דרך קבלת המידע משתנה ממתקשר למתקשר. יש שזקוקים לניתוק מלא מגופם כדי לחוות את המידע, ויש כאלו שצריכים לגעת

בפריטים שונים או בגוף האדם. התהליך שתואר דמה לתהליך שאני עוברת, אף שחשתי שהמפגשים שלי עם קולה של מאוריה הפכו בכל פעם למוחשיים יותר ויותר. החלטתי להמתין בסבלנות לראות כיצד יתפתח המסע הרוחני שמאוריה הזכירה.

באחד הלילות, החלטתי ליזום את הקשר עם מאוריה. עצמתי עיניי והתחלתי לנשום נשימות עמוקות. חשתי שאני נחצית מגופי שהתמלא אוויר וגרם לי לחוש קלילה ונטולת משקל. אורות בשלל צבעים החלו לרצד סביבי ושלווה מילאה את גופי. נקודת אור זהובה הגיחה מולי והחלה לדבר אליי:

"הגיע הזמן... הגעת אליי." זיהיתי את קולה של מאוריה. "כדי להגיע אליי היית חייבת לעבור דרך האור ולהתנתק מגופך ומכל מה שאת מכירה במציאות חייך. עשית זאת בדרךך, וכעת את בשלה ומוכנה רוחנית לשמוע ולכתוב. זיכרון חיי הוא זיכרון שטבוע בנשמתך."

חלל של אור עמד בין גופי לנשמתי שקלטה מידע ממאוריה וחרטה אותו בגופי כספר, עמוד אחר עמוד, מילה אחר מילה. גופי היה חצוי בין העולם הפיזי לעולם הנשמות, והחוויה החדשה סקרנה אותי ועוררה בי רצון עז לחוות זאת שוב ושוב.

"מאוריה, לא הבנתי כיצד זיכרון נשמתי קשור לזיכרון חייך?" "נשמתך, כמו כל נשמה בעולם הפיזי, מגיעה מעולם הנשמות המחולק למקורות נשמה שונים שהם מאגרי הידע של כל הנשמות. נשמתך ונשמתי מגיעות ממקור נשמה משותף," אמרה מאוריה והמשיכה;

"אני אדריך אותך לקראת התפקיד שיועד לך בחייך הנוכחים. במסעך עימי תחזרי בזמן לגלגוליי הקודמים מעידנים שנכחדו. זהו המסע שנשמתך בחרה לעבור יחד עימי ובו תחוו מפגש עם ישויות אנרגטיות שיחשו אותך כאנרגיה ולא כגוף בעל ממד

פיזי. נשמתך תשתלב בעולם הנשמות לפרקי זמן קצובים, כי אדם את במהותך. נשמתך התגלמה בגוף וירדה לעולם הפיזי והיא יכולה להתנתק מגופה לזמן מוגבל בלבד. מפגשים אלו ירשמו בזיכרון נשמתך, הדברים יתבהרו לך בהמשך," אמרה מאוריה, "וכעת התאחד עם גופך וחזרי לעולמך."

כשפקחתי את עיניי, הרגשתי לראשונה את גופי מוקף במעטפת חמימה, מיששתי את גופי ווידאתי שאכן אני מצויה בעולמי. החום הלחל לגופי ונסך בי אושר ושלווה, מעולם לא חשתי תחושות דומות לאלו.

מיהרתי לרשום את כל תחושותיי וחוויותיי עם מאוריה, כתבתי אותן כשיר הלל ובו אני מודה לאלוהים על זכייתי במתנה כה מיוחדת. עוצמת המילים והאנרגיות שנבעו מנוכחותה של מאוריה הביאוני לבכי של אושר והודיה.

כמתוך חלום,
דמותך הגיעה מרחוק,
עטויה באותיות של זהב,
עטויה במלבוש קטיפה,
מחזיקה בידה עששית אור,
ואני שומעת בקולך,
קרבה לאור.
האור נקי, זהוב וזך הוא,
כספיראלה עדינה השוטפת את גופי.
לפתע אמרת לי די.
דמות של אור את,
מלאך אלוהים.
זכות היא לי
כבת ציון הרואה בעטרת אבותיה. ©